

Изведнажъ кучетата се разлаяха. Ижо стана полека, огледа стадото и видѣ едно слабо, чуждо куче да бѣга предъ неговитѣ кучета. Въ устата си това гонено куче носѣше нѣщо. Другитѣ кучета се спуснаха по него и то, като сви опашка, побѣгна къмъ Ижо. Той извика на кучетата, примами и гоненото и му подхвърли хлѣбецъ. И когато то дойде близу до него, Ижо едва не извика отъ радостъ: въ устата на кучето висѣха едни хубави царвули, намокрени, надупчени, само да ги обуе човѣкъ. Ижо хвърли всичкия си хлѣбъ на кучето. То завъртѣ радостно опашка, пусна царвулитѣ, грабна хлѣба. Ижо полека отиде, взе царвулитѣ и ги притисна до гърдитѣ си. После, като улови непознатото куче презъ врата, седна до него и почна да го гали. Кучето го гледаше съ умнитѣ си влажни очи, въртѣше опашка, лижеше ржката му. Отъ радостъ Ижо забрави болката. Притисна лице до главата на кучето, хвана съ ржка готовитѣ царвули, плачеше отъ радостъ и повтаряше:

— Кученце мило, другарче мило, ти ми донесе късмета!

